

СВІТОВИЙ БЕСТСЕЛЕР

ДЕНІЕЛ КІЗ



# ПРИТУЛОК ПРОРОЦТВ



ДЕНІЕЛ КІЗ



ПРИТУЛОК  
ПРОРОЦТВ



ДЕНІЕЛ КІЗ



ПРИТУЛОК  
ПРОРОЦТВ

РОМАН

УДК 821.111(73)  
К38



Жодну з частин цього видання  
не можна копіювати або відтворювати в будь-якій формі  
без письмового дозволу видавництва

Перекладено за виданням:  
Keyes D. The Asylum Prophecies : A Novel / Daniel Keyes. —  
New York : Leisure Books, 2009. — 371 p.

Переклад з англійської *Софії Берлінець* і *Володимира Куча*

Обережно! Ненормативна лексика!

Дизайнер обкладинки *Оксана Волковська*

---

Літературно-художнє видання

КІЗ Деніел  
**Притулок пророцтв**  
Роман

Керівник проекту *В. А. Тютюнник*  
Відповідальний за випуск *О. В. Приходченко*  
Редактор *І. В. Матюшенко*  
Художній редактор *А. О. Попова*  
Технічний редактор *В. Г. Євлахов*  
Коректор *Н. О. Міщенко*

Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля»  
Св. № ДК65 від 26.05.2000  
61140, Харків-140, просп. Гагаріна, 20а  
E-mail: [cop@bookclub.ua](mailto:cop@bookclub.ua)

---

ISBN 978-617-12-6416-8 (PDF)  
ISBN 978-617-12-5117-5  
ISBN 978-0-8439-6271-0 (англ.)

© Daniel Keyes, 2009  
© Nemiro Ltd, видання українською мовою, 2019  
© Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», переклад і художнє оформлення, 2019

Моїй дружині Аурії,  
а також донькам Гіларі Енн і Леслі Джоан.  
Без ваших постійних підбадьорень і турботи  
я б ніколи не написав цього роману

## ПЕРЕДМОВА

### Революційна організація «Сімнадцяте листопада»

У ніч на 17 листопада 1973 року група грецьких студентів зібралася на території Афінського політехнічного університету на акцію протесту проти семирічної військової диктатури полковника Пападопулоса, що її, як вони вважали, підтримувало ЦРУ. Спецзагони поліції рушили на штурм. Крізь ворота на територію увірвалися танки. Тридцять чотири студенти були вбиті, вісімсот поранені.

Через два роки після тих подій голову місії ЦРУ в Афінах Річарда Велча вбили на очах у його дружини та водія. Терористи називали себе революційною організацією «Сімнадцяте листопада», скорочено 17Л. Це був перший акт їхньої помсти за атаку 1973 року.

За двадцять вісім років, з 1975-го до 2003-го, члени угруповання скоїли ще понад шістдесят смертельних нападів на американців і європейців, серед іншого, на них лежала відповідальність за ліквідацію британського військового аташе в Афінах у червні 2000-го. На відміну від схожих організацій — німецької «Фракції червоної армії» (RAF), італійських «Червоних бригад» (BR) та французької «Прямої дії» (AD), — особу жодного з членів цього угруповання не було встановлено, і жодного з них не затримали. Бюро з питань боротьби з тероризмом при Держдепартаменті США внесло «Сімнадцяте листопада» до списку найнебезпечніших міських терористичних угруповань у світі.

«Сімнадцяте листопада», яке колись називали останньою терористичною організацією марксистсько-ленінського спрямування у Європі, і досі існує.

### «Моджахедін-е Халк» («Священні воїни народу»)

4 листопада 1979 року група іранських студентів-марксистів, що боролися проти впливу Сполучених Штатів на їхню країну, а особливо проти підтримки, яку ЦРУ надавало поваленому шахові

Пехлеві, штурмувала та допомогла захопити посольство США в Тегерані. Шістдесят три американські дипломати та ще три громадяни були взяті в заручники.

Спершу на боці радикальних студентів, які, за деякими оцінками, мали колись і до п'ятисот тисяч прибічників, був пореволюційний іранський уряд, проте вони виступали проти теократичного режиму аятоли Хомейні<sup>1</sup> і обстоювали марксистську нерелігійну демократію, що визнавала б рівність чоловіка і жінки. За це організацію почали переслідувати, більшість її членів разом із керівництвом зазнали катувань і були страчені загонами Іранської революційної армії. Ті ж, кому пощастило втекти, переховувалися. У 1993-му виконувачкою обов'язків лідера «Моджахедів іранського народу» було обрано Маріам Раджаві. За її сприяння були сформовані військові загони, до яких входили переважно жінки.

Організація брала участь у війні проти Ірану на боці Саддама Хусейна. Після закінчення війни моджахеди допомогли Хімічному Алі<sup>2</sup> отруїти газом тисячі курдів та мааданів, так званих «болотних арабів». У винагороду Саддам Хусейн віддав у їхнє розпорядження табір Ашраф неподалік від іранського кордону. Кількість моджахедів скоротилася до 3800 осіб, і тепер це невелике угруповання бойовиків, яке очолюють переважно жінки.

Коли Маріам Раджаві опинилась у вигнанні у Франції, кілька найвідданіших її жінок спалили себе на знак протесту.

Через діяльність на шкоду інтересам США Держдепартамент визнав «Моджахедін-е Халк» терористичною організацією, проте Пентагон за підтримки кількох сенаторів вимагав викреслити угруповання із цього списку, сподіваючись у можливій війні проти Ірану використовувати його членів як шпигунів та для розпалювання повстання всередині країни. «Моджахедін-е Халк» і досі існує.

У «Притулку пророцтв» ці дві терористичні організації об'єдналися для нищівної атаки на США.

<sup>1</sup> Рухолла Мусаві Хомейні (1902—1989) — верховний лідер Ірану з 1979 до 1989 року. (*Тут і далі прим. пер.*)

<sup>2</sup> Алі Гассан аль-Маджид (1941—2010) — двоюрідний брат Саддама Хусейна, страчений за знищення курдського населення хімічною зброєю.

## РОЗДІЛ I

### *Афіни, Греція*

Рейвен Слейд розплющила очі і закліпала від світла, що струменіло крізь заґратоване захисною сіткою вікно. Вона зіскочила з ліжка і підсунула матрац до стіни. Ставши на ньому навшпиньки, почала витягувати шию, намагаючись роздивитися світ ззовні. Побачивши обриси Акрополя та Парфенону на тлі вечірнього сонця, Рейвен зіслизнула на підлогу та вмостила, схрестивши ноги, на вогкому матраці. У яку божевільню вона потрапила цього разу?

*...сестричко, ми, по-моєму, цей, вже не в огайо...*

Давненько вона не чула цього високого голосу у своїй голові. Краще не звертати уваги.

Рейвен втупилася в пов'язки у себе на зап'ястях, потім обережно припідняла ту, що на правій руці, і застромила під неї палець. Колупнула нігтем засохлу кірку. Так, струп справжній. Отже, і вона теж реальна. Рейвен обперлась спиною об стіну, оббиту повстю, і прислухалась, чи не почує голосу сестри. Нічого. Провела рукою по грудях, талії, стегнах, гомілках. Вона знову була собою. Як приємно повернутися.

Крізь наглядове віконце почувся жіночий голос:

— Я зайду, Рейвен. Мені треба з тобою поговорити.

Віконце затулилось, і розчинилися двері. До палати ввійшла медсестра Фей Соєр.

Рейвен підвела очі й побачила гарну жінку середнього віку з гладеньким обличчям оливкового відтінку, темними очима та блискучою чорною косою, заплетеною навколо голови.



— Рейвен, я прийшла по тебе.

— Батько, цей, зняв примусовий нагляд для уникнення самогубства?

— Чергова медсестра каже, що ти вже три дні погоджуєшся співпрацювати.

— Тож я можу повернутися до обов'язків сестри-волонтерки?

— Містер Ясон Тедеску, новий пацієнт у лазареті, хоче з тобою поговорити. Він каже, що ти була його найкращою студенткою акторського мистецтва у Вейбриджському університеті.

— Звичайно. Я піду до нього.

— Спершу сходи помийся і одягнися.

У ванній медсестра допомогла їй прийняти душ і змінила пов'язки на руках. Коли вона подала Рейвен біло-червону уніформу, схожу на смугастий льодяник, дівчина усміхнулась:

— Коли вдягаю це, то завжди згадую Різдво.

— Ти даруєш усмішки пораненим солдатам та іншим хворим. Ти завжди у центрі уваги. Дозволь, я тебе гарно зачешу, перш ніж ти підеш до містера Тедеску.

Від різких дотиків щітки шкіру на голові посіпувало. Її ще ніхто не розчісував з того часу, як мати наклала на себе руки. Рейвен заплющила очі. Коли Соїєр відклала щітку, вона прошепотіла:

— Не зупиняйся.

— Маєш гарний вигляд, Рейвен.

Вона розплющила очі й угледіла на своїй спідниці біляві пасма.

— Ти мені волосся повисмикувала, дурепо!

— Воно завжди трохи вилазить, нічого страшного.

Рейвен стиснула праву руку в кулак і замахнулася, але Соїєр перехопила її в повітрі і викрутила за спину.

— Опануй себе, Рейвен, бо інакше писати у твоїй картці, що ти і далі розмовляєш з покійною сестрою.

— Ні! Я не хочу, щоб батько знову посадив мене під замок.

— Поводитимешся спокійно?

— Обіцяю.

— Ти вже багато разів обіцяти. Покажи руки, обидві.

Рейвен розтиснула пальці і змахнула руками перед собою.

— Бачиш?

— Гарзд. Ходімо до лазарету.

Вона рушила коридором слідом за Соїєр, та раптом зупинилася.

— У чому річ, Рейвен?

— Я передумала.

— Ти мусиш відвідати містера Тедеску.

— Я нічого не мушу.

Соїєр дістала з кишені запальничку і клацала нею, доки не спалахнуло полум'я.

— Забери це!

— Отже, тут ти, а не та інша. А тепер роби, що я сказала.

— Добре, тільки загаси її.

Соїєр закрила запальничку і сховала назад до кишені.

— Ходімо, потіш містера Тедеску.

Молодий хлопець з кисневою маскою, що лежав на першому ліжку, помахав їй.

— Я сумував за тобою, Рейвен.

Вона поплескала його по руці.

— Одужуй.

Рейвен проходила поміж ліжок та інвалідних візків, махаючи хворим довкола себе. Вона почувалася королевою, що оглядає війська. Ті, хто не спав, посилали їй повітряні поцілунки.

У протилежному кутку палати хтось крикнув:

— Гей ти, на візку, стули пельку і не заважай нам спати!

— Ти тут не сам, чорт забирай! — підхопив інший голос.

Наблизившись до напіврозсунутої ширми, Рейвен почула голос свого колишнього викладача акторського мистецтва, що патетично читав лекцію.

— Запам'ятайте, ця комедія Аристофана має антивоєнний сюжет. Головну героїню звать Лісістрата, що означає «та, що розганяє війська». Вона зупинила війну між Афінами і Спартою, намовивши жінок, що настраждалися без коханих, перестати спати зі своїми чоловіками.

Рейвен пригадала свою останню роль.

Розсуваючи ширму, вона продекламувала: